

Derfor mener vi, at fra i dag bør vi vise, hvad det er, Folketinget skal beskæftige sig med til efteråret under den finanslovaftale, der skal laves da, og derfor vil Fremskridtspartiet fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

- »Idet Folketinget konstaterer,
- at ledigheden fortsat er alt for høj,
 - at det store statsunderskud fortsætter, og
 - at der skal sættes gang i udliciteringer og privatiseringer på alle niveauer i samfundet,
- opfordrer Folketinget regeringen til i forbindelse med finanslovsforslaget for 1996 at komme med forslag til
- en markant forøgelse af beskæftigelsen i den private sektor,
 - en holdbar plan over nedbringelsen af statens underskud og
 - forslag til yderligere udliciteringer og privatiseringer i den offentlige sektor.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 81).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se foran). Også dette dagsordensforslag indgår nu i den videre debat.

Jørgen Estrup (RV):

Her ved afslutningen af et folketingsår er det jo rimeligt at kigge lidt tilbage på, hvad der er sket siden oktober, og hvis man skal give en karakteristik, må det jo nærmest være det samarbejdende folkestyre. Det har været bøvl og ballade, det har også være brok og virvar – for sådan er folkestyret – og så har det heldigvis og naturligvis været resultater og dialog. Og hvis man skal give eksempler på resultaterne og dialogen, så synes jeg i og for sig, at Færøssagen og dens afslutning, som vi i hvert fald er så godt som fremme med, er et godt eksempel.

Det er ikke mærkeligt, at den sag har været vanskelig at løse. Med den økonomiske situation, som eksisterer på Færøerne, har det helt naturligt været overordentlig vanskeligt at få brikkerne til at falde på plads. Der er meget politisk psykologi i dette, og der er unægtelig også blevet det på den danske side af bordet.

Jeg synes, det er tilfredsstillende, at vi har fået en løsning, som betyder, at de to sider af de

samarbejdende befolkningsgrupper nu atter kan se hinanden i øjnene. Og så kan vi jo her i Folketinget konstatere med lidt glæde, at den del af oppositionen, som i første omgang fandt, at regeringen var inde på en fejlagtig kurs, nu nærmest står i kø for at få lov til at være med i løsningen. Det er ikke så dårligt.

Andre eksempler har selvfølgelig også gjort sig gældende med hensyn til folkestyrets trængsler, og jeg behøver såmænd ikke at gå så langt for at finde et markant eksempel: Lukkelovens forskellige trakasserier og problemer har vi alle bemærket, og vi har også set, hvordan det i sidste ende med drilleri og med hiv og sving er lykkedes at nå frem til et forslag. Vi må så se, om det forslag holder til år 2000 eller til år 3000, eller hvad nu regeringen mener er rimeligt at sætte som årstal. Vi har under alle omstændigheder fundet en løsning, og jeg tror, man må konstatere, at lukkeloven er lidt af et luksusproblem.

Det er egentlig meget typisk for det danske samfunds situation, at vi kan bruge så meget tid på lukkeloven. Man kunne sige: Lykkeligt det land, hvor lukkeloven er det største problem.

Det samarbejdende folkestyre, som vi har været vidne til, er jo i og for sig en markering af det, som jeg brugte en del tid til i mit indlæg under åbningsdebatten, hvor jeg pegede på, at oplægget fra regeringen lagde op til, som også Weekendavisens chefredaktør, Peter Wivel, gjorde opmærksom på, nemlig at specielt Venstre og De Konservative burde gribe chancen. Det var nok dem, Peter Wivel mest tænkte på. Vi andre mente oppositionen generelt.

Og derfor kan man jo spørge sig selv: Har oppositionen grebet chancen? Ja, oppositionen har grebet chancen, og jeg har gjort mig den umage at kigge lidt på, hvad statistikken viser om den lovgivning, vi har gennemført. Og den viser jo det, som de fleste af os herinde udmærket godt ved: At en meget, meget stor del af lovgivningen gennemføres i fuldstændig enstemmighed.

Det er lidt svært at gøre regnestykket fuldstændig op på nuværende tidspunkt, hvor vi trods alt har nogle afstemninger endnu. Men i går aftes var regnestykket det, at af 173 lovforslag var de 69 gennemført enstemmigt, og derudover var der – og det er måske alligevel overraskende for en del – næsten 50, nemlig 49, som var gennemført med begge sider af salen, både med Venstre, De Konservative, SF og Enhedslisten. Jeg håber ikke, at det er alt for ubehageligt for de pågældende at høre det.